

Posreduj naprej

“Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo?”

Jezusova telesna navzočnost se končuje.

Učenci, ki so hodili z njim, se pogovarjali z njim in jedli z njim; ti zvesti, ki so mu sledili in ga opazovali, kako ozdravlja bolne in pomaga gobavcem in vrača slepim vid in gluhih sluh; ti ljudje, ki so zapustili družine in službe, da bi poslušali sina tesarja, ki jih je učil tako neverjetne stvari, kot so: odpustiti 70 krat sedem, ljubiti celo svoje sovražnike, hraniti lačne, biti služabnik vsem – prav ti so zdaj žalostno stali in gledali v nebo, ko se je Jezus vzdigoval v nebo.

Kaj storijo?

Žalujejo. Izguba jih prevzame. Premagalo jih je globoko izkustvo izgube in praznine. Vsi smo tako ali drugače to že občutili. Vsi smo izgubili nekaj ali nekoga, ki smo ga imeli radi. Pogosto so to izgube, zaradi katerih smo jokali ali bili jezni. Nekateri so sprožile celo vedenja, ki bi jih zdaj najraje vzeli nazaj.

Tu so bili ti ljudje, Jezusovi učenci, na dan, ko obhajamo vnebohod.

A bodite pozorni – v pripovedi jim angeli, Božji odposlanci, niso pustili, da bi obtičali na tem mestu. Z enim samim vprašanjem jih vrnejo v realnost: “kaj stojite in gledate v nebo?”

To v prevodu pomeni: Ni časa za obup, ni časa, da bi se smilili sami sebi. Čudovito sporočilo evangelija morate oznanjati in živeti. Ne pozabimo, da je Jezus obljubil: “Prejeli boste moč Svetega Duha, ki bo prišel nad vas. Moje priče boste ... do konca sveta.” Isti Duh bo navzoč vsakokrat, ko se dva ali trije zberejo v njegovem imenu; kadar beremo Božjo besedo, kadar obhajamo evharistijo; kadar hranimo

lačne, sprejmemo brezdomce, obiščemo in skrbimo za bolne.

Niste sami, je Jezus ponavljal učencem. S tem groznim občutkom izgube, jim je Jezus zagotavljal, se boste spoprijeli.

In se tudi so.

Prva skupnost ljudi, ki so se posvetili Jezusovemu življenju in ljubezni, je storila, kot so jim naročili angeli.

Ob tem jih je zajel ogenj, ki ga je zanetil Duh. Ogenj, ki jih je prišel použiti, je svetil tako močno, da je v manj kot dveh stoletjih ves znani svet zvedel za skupino, ko se je imenoval “kristjani”. Pomislite, da niso imeli niti Facebooka niti Twitterja, celo tiskanih novic ne.

Če upoštevate, da ni bilo nobenih družbenih občil, nobenega radia ali televizije ali česarkoli drugega poleg ustnega prenašanja novic, je resnično izjemno, kako vznemirljiva in osvobajujoča je bila vesela novica za toliko ljudi. Po dveh tisočletjih, kljub oslavljenim in včasih celo šlandaloznim odposlancem, je to sporočilo danes tu tudi zate in zame: smo ljubljene, ne zapuščeni; smo spoštovani, ne pozabljeni; smo iskani, ne odpuščeni.

Vse to se je zgodilo, ker je Bog ljubezen. Velika pesnica je napisala: “Ljubezen ne pozna preprek. Preskakuje ovire in plotove, prevrta stene in prispe na svoj cilj polna upanja.”

Naša naloga je, da posredujemo naprej.

avtor: T. Wolgamot

prevod: P. Grimani

<http://celebrationpublications.org>